

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
В СУМСЬКІЙ ОБЛАСТІ
ОХТИРСЬКИЙ РАЙОННИЙ ВІДДІЛ ПОЛІЦІЇ
СЛІДЧИЙ ВІДДІЛ

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Охтирка

18 липня 2022 року

Заступник начальника СВ Охтирського РВП ГУНП в Сумській області майор поліції Загребельний Ярослав Іванович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42022202520000221 від 26 травня 2022 року за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

П О В І Д О М И В :

Усталкову Дмитру Олександровичу,
20 січня 2001 року народження, громадянина Російської Федерації, уродженцю Російської Федерації, Нижегородської області, Большеболдінського району, с. Пермєєво, військовослужбовцю Збройних Сил Російської Федерації, командирі відділення військової частини 19612 (4-та гвардійська танкова Кантемирівська ордена Леніна Червонопрапорна дивізія імені Юрія Андропова (м. Наро-Фомінськ, Московська область)), молодшому сержанту, особистий номер УК-726372, зареєстрованому за адресою: Російська Федерація, Нижегородська область, Большеболдінський район, с. Сергєєвка, вул. Молодіжна, буд. 1, кв. 23,-

про те, що він підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому повторно, тобто у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 438 КК України.

ДОСУДОВИМ РОЗСЛІДУВАННЯМ ВСТАНОВЛЕНО НАСТУПНЕ:

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі – РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), серед іншого, визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилення державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований РФ 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, та, зокрема, Житомирської, Київської, Миколаївської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Херсонської, Запорізької, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Представниками влади і збройних сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), всупереч міжнародному правопорядку, нехтуючи державним суверенітетом України, з 20.02.2014 розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на

територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

В результаті указаних протиправних дій РФ було тимчасово окуповано АР Крим, м. Севастополь, частини Донецької і Луганської областей України, де створені окупаційні адміністрації РФ.

З огляду на викладене, з 20.02.2014 між державами РФ та Україна триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Окупація указаних територій не принесла бажаних результатів, а тому представниками влади і ЗС РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням збройних сил та інших військових формувань РФ.

24.02.2022 о 5 годині Президент РФ оголосив своє рішення про початок спеціальної військової операції в Україні та ЗС РФ здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам Збройних Сил України (далі – ЗС України) та цивільним об'єктам, а також підрозділами Збройних сил та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період з 24.02.2022 та до цього часу підрозділи Збройних сил та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння.

Також, до широкомасштабного вторгнення на територію України з метою її окупації залучені військовослужбовці військ Національної гвардії Російської Федерації, Збройних Сил Російської Федерації, та інших військових формувань РФ.

Так, громадянин Російської Федерації Усталков Дмитро Олександрович, будучи командиром відділення військової частини 19612 (4-та гвардійська танкова Кантемирівська ордена Леніна Червонопрапорна дивізія імені Юрія Андропова (м. Наро-Фомінськ, Московська область)) Збройних Сил Російської Федерації, вчинив злочин проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку за наступних обставин.

Одразу після оголошення 24.02.2022 Президентом РФ про початок «спеціальної військової операції», російські війська перетнули російсько-український кордон та пішли у наступ на території Сумської області. Цього ж дня на території Сумської області почались бої з військовослужбовцями ЗС РФ.

З 24.02.2022 розпочалися обстріли військовослужбовцями ЗС РФ цивільних об'єктів та цивільного населення на території Сумської області.

У подальшому значна кількість військовослужбовців ЗС РФ пересувалися територією Сумської області як в напрямку м. Київ, так і в зворотному – у бік російсько-українського кордону, у тому числі як по м. Тростянець Охтирського району Сумської області так і по самому Охтирському району Сумської області.

Одночасно з веденням бойових дій на території Сумської області, здійсненням обстрілів населених пунктів, у тому числі з ракетно-

артилерійського озброєння та із застосуванням авіації, військовослужбовці ЗС РФ, з метою забезпечення можливості безперешкодного пересування територією Сумської області, здійснювали блокування чи тимчасове захоплення ряду населених пунктів, облаштування на автомобільних шляхах області блокпостів для здійснення заходів щодо контролю доступу осіб на обумовлену ділянку території та ймовірну оборону від наступу військовослужбовців Збройних Сил України.

Зокрема, 24.02.2022 військовослужбовці збройних сил Російської Федерації окупували м. Тростянець Охтирського р-ну Сумської області, де зібрали велику кількість військової техніки, пограбували крамниці, адміністративні будівлі та приватні домоволодіння. Також військовослужбовці ЗС РФ облаштували навколо місця своєї тимчасової дислокації блокпости, один з яких розташували на перехресті вулиць Шевченка та Гришина, біля кафе-бару «Малібу», що по вул. Шевченка, 20, у м. Тростянець Охтирського району Сумської області.

27.03.2022 військовослужбовці ЗС РФ відступили з території Охтирського району Сумської області, в тому числі з м. Тростянець, понісши втрати.

Таким чином, з 24.02.2022 по 27.03.2022 частина території Охтирського району Сумської області, у тому числі м. Тростянець, разом із місцевим цивільним населенням а також цивільним населенням, яке у вказаний проміжок часу пересувалось територією зазначеного району, була підконтрольною військовослужбовцям ЗС РФ.

15.03.2022, приблизно о 09 годині, більш точний час під час досудового розслідування встановити не виявилось за можливе, командир відділення військової частини 19612 (4-та гвардійська танкова Кантемирівська ордена Леніна Червонопрапорна дивізія імені Юрія Андропова (м. Наро-Фомінськ, Московська область)) Збройних Сил Російської Федерації, Усталков Дмитро Олександрович, перебуваючи на блокпосту, облаштованому на перехресті вулиць Шевченка та Гришина, біля кафе-бару «Малібу», що по вул. Шевченка, 20, у м. Тростянець Охтирського району Сумської області, яке на той час перебувало під контролем супротивної сторони, тобто військовослужбовців ЗС РФ, беручи участь у бойових діях, зокрема, здійсненні заходів щодо контролю доступу осіб на обумовлену ділянку території міста Тростянець Охтирського району Сумської області та ймовірну оборону від наступу військовослужбовців Збройних Сил України, усвідомлюючи обставини існування міжнародного збройного конфлікту на території України, у порушення ст. 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12.08.1949 про захист жертв війни» від 03.07.1954 та в подальшому підтвердженої зобов'язаннями за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України, згідно ст. 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12.09.1991, а також яка, відповідно до вимог ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 та ч. 1, ч. 2 ст. 2 зазначеної Конвенції, застосовується з самого початку будь-якого конфлікту або окупації та до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше

Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни та до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив, у якій, серед іншого, прямо забороняється пограбування осіб, які перебувають під її захистом, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, керуючись мотивами та метою незаконного збагачення за рахунок майна інших осіб та здійснення безперешкодного приватного спілкування, діючи в умовах міжнародного збройного конфлікту, зупинив автомобіль марки «Peugeot Partner», державний номерний знак АН 0973 ІХ, що рухався по вул. Гришина м. Тростянець у напрямку м. Суми через зазначений блокпост, під керуванням цивільної особи – громадянина України Осьонова Олександра Сергійовича, 05.02.1987 року народження, в якому також перебували як пасажирів громадяни України: Мірошніченко Анастасія Миколаївна, 1996 року народження, Мірошніченко Ольга Анатоліївна, 1977 року народження, кожен з яких, відповідно до ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, є особою, що перебуває під її захистом, як такі, що в будь-який момент та за будь-яких обставин опинилися, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянином якої вони не є.

Після зупинки зазначеного автомобіля, військовослужбовець ЗС РФ Усталков Д.О., діючи умисно, з вказаних мотивів та мети, погрожуючи зазначеним вище особам, які перебували у вказаному автомобілі, застосуванням наявної при ньому вогнепальної стрілецької зброї, змусив водія та пасажирів автомобіля «Peugeot Partner», громадян України Осьонова О.С., Мірошніченко А.М., Мірошніченко О.А. покинути салон автомобіля, після чого висловив на адресу Осьонова О.С. невиправданий воєнною необхідністю наказ про передачу його особистого мобільного телефону.

При цьому військовослужбовець ЗС РФ Усталков Д.О. у військовій формі ЗС РФ відкрито демонстрував потерпілому Осьонову О.С. свою вогнепальну стрілецьку зброю, погрожуючи їй застосуванням у разі невиконання його наказу про передачу мобільного телефону.

Побоюючись фізичної розправи з боку військовослужбовця ЗС РФ Усталкова Д.О., потерпілий Осьонов О.С. був змушений підкоритися і передати йому власний мобільний телефон марки «iPhone 13 pro 256 gB Graphite» serial № MG9H5X4H3K, IMEI 352966747539027, 352966748393226, вартість якого становить 36675 грн., під захисним чохлам телефону зберігались грошові кошти Осьонова О.С. у сумі 150 доларів США. Оглянувши мобільний телефон потерпілого, військовослужбовець ЗС РФ Усталков Д.О. виявив під захисним чохлам телефону грошові кошти потерпілого в сумі 150 доларів США (що по курсу НБУ становить 4387,5 грн.) та забрав їх собі разом із телефоном, поклавши до кишені свого одягу. Лише після цього потерпілому Осьонову О.С. з його пасажирами Мірошніченко А.М., Мірошніченко О.А. було дозволено рухатись на автомобілі далі.

Вилучені у Осьонова О.С. мобільний телефон та грошові кошти Усталков Д.О., керуючись корисливими мотивами і метою особистого збагачення, привласнив та у подальшому використовував на власний розсуд у

приватних цілях, що не викликані військовою необхідністю, а саме мобільний телефон для здійснення дзвінків, спілкування у соціальних мережах тощо, грошові кошти – для власного збагачення.

Вчиняючи вищевказані дії, військовослужбовець ЗС РФ Усталков Д.О. усвідомлював, що вищевказане майно та грошові кошти вилучені незаконно, проти волі його власника, належать цивільній особі, яка не брала участі у збройному конфлікті та перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, і не може бути використаним для ведення бойових дій і його вилучення не виправдане військовою необхідністю. Усталков Д.О. усвідомлював протиправний характер своїх дій, розумів їх суспільно небезпечні наслідки та бажав їх настання, тобто скоїв злочин з прямим умислом та з корисливих мотивів.

Крім цього, повторно, 15.03.2022, приблизно о 13 годині, більш точний час під час досудового розслідування встановити не виявилось за можливе, командир відділення військової частини 19612 (4-та гвардійська танкова Кантемирівська ордена Леніна Червонопрапорна дивізія імені Юрія Андропова (м. Наро-Фомінськ, Московська область)) Збройних Сил Російської Федерації, Усталков Дмитро Олександрович, перебуваючи на блокпосту, облаштованому на перехресті вулиць Шевченка та Гришина, біля кафе-бару «Малібу», що по вул. Шевченка, 20, у м. Тростянець Охтирського району Сумської області, яке на той час перебувало під контролем супротивної сторони, тобто військовослужбовців ЗС РФ, беручи участь у бойових діях, зокрема, здійсненні заходів щодо контролю доступу осіб на обумовлену ділянку території міста Тростянець Охтирського району Сумської області та ймовірну оборону від наступу військовослужбовців Збройних Сил України, усвідомлюючи обставини існування міжнародного збройного конфлікту на території України, у порушення ст. 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12.08.1949 про захист жертв війни» від 03.07.1954 та в подальшому підтвердженої зобов'язаннями за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України, згідно ст. 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12.09.1991, а також яка, відповідно до вимог ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 та ч. 1, ч. 2 ст. 2 зазначеної Конвенції, застосовується з самого початку будь-якого конфлікту або окупації та до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни та до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив, у якій, серед іншого, прямо забороняється пограбування осіб, які перебувають під її захистом, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, керуючись мотивами та метою незаконного збагачення за рахунок майна інших осіб та здійснення безперешкодного приватного спілкування, діючи в умовах міжнародного збройного конфлікту, зупинив автомобіль марки «Шкода Октавіа А5», державний номерний знак ВМ 7397 ВТ, що рухався по

вул. Гришина м. Тростянець у напрямку м. Суми через зазначений блокпост, під керуванням цивільної особи – громадянина України Резніченка Сергія Володимировича, 13.10.1991 року народження, в якому також перебували як пасажери громадяни України: Резніченко Володимир Іванович, 1963 року народження, Резніченко Наталія Борисівна, 1966 року народження, кожен з яких, відповідно до ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, є особою, що перебуває під її захистом, як такі, що в будь-який момент та за будь-яких обставин опинилися, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянином якої вони не є.

Після зупинки зазначеного автомобіля, військовослужбовець ЗС РФ Усталков Д.О., діючи умисно, з вказаних мотивів та мети, погрожуючи зазначеним вище особам, які перебували у вказаному автомобілі, застосуванням наявної при ньому вогнепальної стрілецької зброї, змусив водія автомобіля «Шкода Октавіа А5», громадянина України Резніченка С.В. покинути салон автомобіля, після чого висловив на адресу Резніченка С.В. невиправданий воєнною необхідністю наказ про передачу його особистого мобільного телефону.

При цьому військовослужбовець ЗС РФ Усталков Д.О. у військовій формі ЗС РФ відкрито демонстрував потерпілому Резніченку С.В. свою вогнепальну стрілецьку зброю, погрожуючи їй застосуванням у разі невиконання його наказу про передачу мобільного телефону.

Побоюючись фізичної розправи з боку військовослужбовця ЗС РФ Усталкова Д.О., потерпілий Резніченко С.В. був змушений підкоритися і передати йому власний мобільний телефон марки «Xiaomi Mi 8», ІМЕІ 869600045875199, 869600045875207, а також мобільний телефон марки «iPhone 7 plus», ІМЕІ 353290071727085, лише після чого їм було дозволено рухатись на автомобілі далі.

Вилучені у Резніченка С.В. мобільні телефони Усталков Д.О., керуючись корисливими мотивами і метою особистого збагачення, привласнив та у подальшому використовував на власний розсуд у приватних цілях, що не викликані військовою необхідністю, для здійснення дзвінків, спілкування у соціальних мережах тощо.

Вчиняючи вищевказані дії, військовослужбовець ЗС РФ Усталков Д.О. усвідомлював, що вищевказане майно вилучене незаконно, проти волі його власника, належить цивільній особі, яка не брала участі у збройному конфлікті, та перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права і не може бути використаним для ведення бойових дій і його вилучення не виправдане військовою необхідністю. Усталков Д.О. усвідомлював протиправний характер своїх дій, розумів їх суспільно небезпечні наслідки та бажав їх настання, тобто скоїв злочин з прямим умислом та з корисливих мотивів.

Крім цього, повторно, 15.03.2022, приблизно о 14 годині, більш точний час під час досудового розслідування встановити не виявилось за можливе, командир відділення військової частини 19612 (4-та гвардійська танкова Кантемирівська ордена Леніна Червонопрапорна дивізія імені Юрія Андропова (м. Наро-Фомінськ, Московська область)) Збройних Сил Російської Федерації, Усталков Дмитро Олександрович, перебуваючи на блокпосту, облаштованому

на перехресті вулиць Шевченка та Гришина, біля кафе-бару «Малібу», що по вул. Шевченка, 20, у м. Тростянець Охтирського району Сумської області, яке на той час перебувало під контролем супротивної сторони, тобто військовослужбовців ЗС РФ, беручи участь у бойових діях, зокрема, здійсненні заходів щодо контролю доступу осіб на обумовлену ділянку території міста Тростянець Охтирського району Сумської області та ймовірну оборону від наступу військовослужбовців Збройних Сил України, усвідомлюючи обставини існування міжнародного збройного конфлікту на території України, у порушення ст. 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12.08.1949 про захист жертв війни» від 03.07.1954 та в подальшому підтвердженої зобов'язаннями за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України, згідно ст. 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12.09.1991, а також яка, відповідно до вимог ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 та ч. 1, ч. 2 ст. 2 зазначеної Конвенції, застосовується з самого початку будь-якого конфлікту або окупації та до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни та до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив, у якій, серед іншого, прямо забороняється пограбування осіб, які перебувають під її захистом, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, керуючись мотивами та метою незаконного збагачення за рахунок майна інших осіб та здійснення безперешкодного приватного спілкування, діючи в умовах міжнародного збройного конфлікту, зупинив автомобіль марки «Фольксваген Гольф 5», державний номерний знак ВМ 9483 СК, що рухався по вул. Гришина м. Тростянець у напрямку м. Суми через зазначений блокпост, під керуванням цивільної особи – громадянина України Калініна Артема Михайловича, 02.12.1989 року народження, в якому також перебували як пасажирки громадяни України: Шаповал Артем Сергійович, 13.02.1993 року народження, Калініна Ганна Сергіївна, 11.05.1995 року народження, Шаповал Катерина Володимирівна, 06.03.1992 року народження, та малолітні діти – Шаповал Олександра Артемівна, 2017 року народження, Калініна Марія Артемівна, 2021 року народження, кожен з яких, відповідно до ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, є особою, що перебуває під її захистом, як такі, що в будь-який момент та за будь-яких обставин опинилися, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянином якої вони не є.

Після зупинки зазначеного автомобіля, військовослужбовець ЗС РФ Усталков Д.О., діючи умисно, з вказаних мотивів та мети, погрожуючи зазначеним вище особам, які перебували у вказаному автомобілі, застосуванням наявної при ньому вогнепальної стрілецької зброї, змусив водія автомобіля «Фольксваген Гольф 5», громадянина України Калініна А.М. покинути салон

авто, після чого висловив на адресу Шаповала А.С. невинуватий воєнною необхідністю наказ про передачу його особистого мобільного телефону.

При цьому військовослужбовець ЗС РФ Усталков Д.О. у військовій формі ЗС РФ відкрито демонстрував потерпілому Шаповалу А.С. свою вогнепальну стрілецьку зброю, погрожуючи її застосуванням у разі невиконання його наказу про передачу мобільного телефону.

Побоюючись фізичної розправи з боку військовослужбовця ЗС РФ Усталкова Д.О., потерпілий Шаповал А.С. був змушений підкоритися і передати йому власний мобільний телефон марки «Iphone SE 1», ІМЕІ 355436075999356, вартість якого, згідно висновку судової товарознавчої експертизи № СЕ-19/119-22/5494-ТВ від 09.06.2022, станом на 15.03.2022, могла становити 2016 гривень, лише після чого їм було дозволено рухатись на автомобілі далі.

Вилучений у Шаповала А.С. мобільний телефон Усталков Д.О., керуючись корисливими мотивами і метою особистого збагачення, привласнив та у подальшому використовував на власний розсуд у приватних цілях, що не викликані військовою необхідністю, для здійснення дзвінків, спілкування у соціальних мережах тощо.

Вчиняючи вищевказані дії, військовослужбовець ЗС РФ Усталков Д.О. усвідомлював, що вищевказане майно вилучене незаконно, проти волі його власника, належить цивільній особі, яка не брала участі у збройному конфлікті, та перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права і не може бути використаним для ведення бойових дій і його вилучення не виправдане військовою необхідністю. Усталков Д.О. усвідомлював протиправний характер своїх дій, розумів їх суспільно небезпечні наслідки та бажав їх настання, тобто скоїв злочин з прямим умислом та з корисливих мотивів.

За викладених вище обставин, Усталков Дмитро Олександрович, 20.01.2001 року народження, обґрунтовано підозрюється в іншому порушенні законів і звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому повторно, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень (злочинів), передбачених ч. 1 ст. 438 КК України.

**Заступник начальника СВ Охтирського РВП
ГУНП в Сумській області
майор поліції**

Ярослав ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ

**«ПОГОДЖЕНО»
Прокурор
Охтирської окружної прокуратури**

Олег ЗАВАЛЬНИЙ

Одночасно, відповідно до положень ст. 42 КПК України підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також має інші процесуальні права, передбачені цим кодексом. Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Письмове повідомлення

про підозру вручив:

Заступник начальника СВ Охтирського РВП

ГУНП в Сумській області

майор поліції

Ярослав ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ

«Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру отримав, права підозрюваного оголошені та роз'яснені».

Підозрюваний / _____ / _____

«__» год. «__» хв. «__» _____ 2022 року

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного
Усталкова Дмитра Олександровича

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
- особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
- одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;
- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їм віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
- звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудоим кодексом України для виду режиму виправно-трудої колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення*. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Пам'ятку отримав:

« ___ » _____ 2022 року

_____ (підпис)

_____ (прізвище, ініціали підозрюваного)